

Hotel

Domov spřízněných duší,
přístav lásky i útočiště
zlomených srdcí

Pamela Kelley

HOTEL

Copyright © 2021 by Pamela Kelley

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Dana Křepelová, 2023
Cover © Martin Kopecký, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3265-4 (pdf)

HOTEL

Pamela Kelley

přeložila Dana Křepelová

Zvláštní poděkování patří tobě, Suzanne Matthewsová, za to, na kolik otázek jsi mi ohledně svých zkušeností z vedení hotelu odpověděla.

KAPITOLA PRVNÍ

„Kokosové krevety?“ Číšník ve smokingu pozvedl stříbrný podnos s buclatými krevetami, které byly namočené do těstíčka, obalené v opraženém kokosu a usmažené do křupava. Paula se kokosovým krevetkám nikdy nebránila. Vzala si dvě a papírový ubrousek k tomu.

„Děkuji, Tony.“

Číšník přikývl a odkráčel k dalšímu hostovi. Paula snědla krevetky, a zatímco upíjela Chardonnay, těkala očima po místnosti. Všechno probíhalo báječně. V tuto chvíli tady popíjelo koktejly a uždibovalo předkrmy asi sto dvacet lidí. Za chvíli se odeberou do hotelového reprezentativního sálu na večeři, což byl další bod na pořadu dnešní ochutnávky vín.

Byl to dokonalý večer. Teplá noc na začátku května, kdy od pobřeží vane vlahý vánek. Kdyby se teď Paula otočila, mohla by sledovat, jak nad Nantucket Harbor zapadá slunce. Pozornost ale věnovala lidem, kteří se hemžili kolem. Pomyšlela si, a nebylo to poprvé, že kdykoli něco pořádají na prostranství před domem, připomíná jí to Velkého Gatsbyho. Pěkný zelený trávník se táhl do dálky. Lidé, kteří sem dnes večer dorazili, se oblékli elegantně – dámy dlouhé, splývavé

šaty a pánové drahé obleky. Opodál hrála taktéž skvěle oblečená rodina krocket.

Událost dnešního večera byla tou nejvyhledávanější z mnoha dalších během Nantucketského vinobraní. Celý týden se v restauracích všude po Nantucketu pořádaly nejruznější večere a události spojené s vínem, jakýsi nádavek k samotnému vinobraní, při kterém se dalo odpoledne a navečer skvěle zabavit procházkou a ochutnávat na ní stovky vín. Ze všech těch večerí pro milovníky vína byla ta v hotelu The Whitley nejdražší a nejrychleji plně obsazená.

Zběžným pohledem zkontrolovala čas na mobilu. Čekala totiž, až dorazí její dědeček. Nabízela mu, že ho vyzvedne na letišti, ale nechtěl o tom ani slyšet a trval na tom, aby pro něj poslala jednoho z hotelových řidičů. Věděl, že vězí až po uši v účetních záležitostech, protože si najal jakéhosi konzultanta a ji požádal, aby mu vyjela a poslala veškeré účetnictví za poslední roky. Ani jí nevysvětlil, co s těmi informacemi bude ten konzultant dělat, ale i tohle mu bylo podobné. Věděla, že jí dědeček do svých plánů zasvětil, až na to bude připravený. Vždycky měl slabost pro dramatičnost. Už před hodinou se jí ozval, že má letadlo zpoždění. Znovu mu nabídl, že pro něj zajede, ale trval na tom, aby zůstala, kde je, a dohlédla na chod večere. Sice ji na starost neměla, takovou roli v hotelu nezařádala, ale důvěřoval jí, že pokud bude potřeba, vypomůže.

Už od pohledu bylo jasné, že hotelový catering má všechno pod kontrolou. Překvapilo ji, že tam dnes není sestřenice Andrea, hotelová provozní. Tím pádem teď vlastně dávalo smysl, že dědeček trval na tom, aby nikam nejezdila. Nějakým zvláštním způsobem vždy přesně věděl, co se děje, i když u toho právě nebyl. Hádala, že se s Andreou domluvili už předtím.

Ze všech těch mnoha sestřenic a bratranců měla Andreu ráda nejméně. Byla daleko asertivnější a panovačtější než Paula, která se držela zpátky a byla spokojená s prací v zázemí

hotelu. Kancelář měla hned vedle té dědečkovy a na starosti měla veškeré účetnictví a finanční záležitosti hotelu. Jelikož všichni vyrostli na brigádách v hotelu, vyzkoušela si tím pádem za ta léta prakticky každou pozici. Od úklidu pokojů ještě jako náctiletá až po servírování jídla v restauraci a práci na recepci, když ubytovávala hosty.

Když na Amherst College vystudovala účetnictví a než se pak vrátila do Nantucketu, strávila několik let v účetním oddělení velkého hotelu v Bostonu. Chtěla ve svém rodinném hotelu začít pracovat hned po promoci, ale dědeček trval na tom, ať několik let dělá jinde a užije si Boston ještě jako mladá. Usmála se při vzpomínce, jak byl ve svém přesvědčení neoblomný. Souhlasila sice, ale už tenkrát moc dobře věděla, že se do Nantucketu a hotelu The Whitley stejně vrátí. Copak by se mohla rozhodnout jinak?

Musela ovšem přiznat, že dědeček měl jako obvykle pravdu. Bylo pro ni dobré získat zkušenosti v jednom z velkých hotelových řetězců v Bostonu. Stejně jako v The Whitley se tam totiž zaměřovali na poskytování luxusních a nadstandardních služeb. Naučila se tam několik věcí, které potom v The Whitley převzali, a po třech letech života a práce v Bostonu byla připravená se zase vrátit domů.

Boston byl fajn, ale nebyl to Nantucket. Bylo obtížné vysvětlit to lidem, kteří nikdy v Nantucketu nebyli, ale Paula si vždycky oddechla, když přejela kanál u Cape Cod a nechala Boston za sebou. A pak se jí znovu ulevilo, když v Hyannis nastupovala na trajekt a vydala se do Nantucketu. Vzduch jí připadal čerstvější a čistší. Nantucket pro ni byl zkrátka domovem.

Matka byla samozřejmě nadšením bez sebe, když se Paula rozhodla vrátit domů a pracovat u nich v hotelu. Oba její rodiče tam pracovali celá dlouhá léta. Otce zaměstnali jako prvního a dostal za úkol se starat o vnější prostory. Právě

v hotelu se seznámil s Paulinou matkou, která tam při studiu na vysoké přes léto měla na starosti recepci. Pro otce to byla láska na první pohled, ale jí to trvalo trochu déle. Když ale promovala, byla už do otce bláznivě zamilovaná a za několik měsíců se vzali.

Matka se vrátila do hotelu. Pracovala na hlavní recepci, dokud se nenarodil Nick, první z jejich tří dětí. Paula byla další a pak přišla Lucy, nejmladší dítka. V té době otec všechny šokoval, když oznámil, že z rodinného hotelu odchází, aby si otevřel vlastní krajinářské zahradnictví. Dědečka to nejdřív hodně vzalo. Doufal totiž, že si jeho děti hotel zamilují stejně jako on, ale rychle se z toho oklepal a pochopil, že jeho syn chce od života víc, že chce budovat vlastní podnikání, což také udělal. Zahradnictví a krajinářství The Whitley bylo největší krajinářskou firmou v Nantucketu a hotel The Whitley byl jedním z jeho klíčových zákazníků.

I Paulin bratr se sestrou v hotelu pracovali. Nick byl asistentem šéfkuchaře. Pracoval pod Rolandem, který u nich byl šéfkuchařem od doby, kdy byla Paula ještě malá. Počítalo se s tím, že až bude někdy chtít Roland odejít do důchodu, Nick to po něm převezme. Nick byl mimořádně zdatný kuchař, takže si Paula byla jistá, že je to dobrý tah. Lucy byla ale něco jiného. Byla miláčkem všech, ale u ničeho dlouho nevydržela. Přestože na hlavní recepci odváděla dostatečně dobrou práci, vítala hosty a ubytovávala je, Paula měla pocit, že je to pro ni jen práce a nic víc.

Lucy byla v rodině ta umělecky založená. Ráda malovala a vyráběla – šperky, oblečení, ručně zdobené skleničky na víno a dřevěný nábytek, zkrátka cokoli ji zaujalo. Paula ji povzbuzovala, aby se svým talentem nějak naložila, otevřela si třeba obchod na Etsy nebo dala něco ze svých výtvorů některému místnímu krámku do komise, ale Lucy se tomu až donedávna bránila. Říkala, že na to není připravená a že to

dělá jen pro zábavu. Paula však přesto cítila, že se vnitřně blíží k důležitému rozhodnutí. Možná, že se Lucy pokusí svůj koníček přetvořit v podnikání.

Pak Paula ale nabyla dojmu, že je to možná všechno jenom v její hlavě a jako obvykle věci příliš analyzuje, ačkoli tohle dědeček považoval za její silnou stránku. Paula moc ráda prováděla analýzy, shromažďovala a zpracovávala informace, uvažovala nad možným řešením nebo snila o možnostech... to bylo její. Během těch let přišla s několika nápady, které dědečkovi stydlivě předkládala a vždycky si při tom myslela, jestli nemá hlavu v oblacích nebo jestli nejsou její nápady přitažené za vlasy, ba přímo hloupé. Dědeček ji ale pokaždé vyslechl a vážně o nich pouvažoval. Každým jejím doporučením se sice neřídil, ale některá se mu líbila a udělalo na něj dojem, když se zavedla a úspěšně fungovala. Vždycky ji podporoval slovy „tak povídej, jen se nestyď“.

A tak měla Paula opravdu vysněnou práci. Ráda zůstávala neviditelná, v pozadí, ale přesto odváděla práci, na které záleželo. Ačkoli bylo dědečkovi přes osmdesát, byl stále bystrý a plný energie. Nádvakem k hotelu The Whitley provozoval ještě podobné podniky v Bostonu a New Yorku. Jedna společnost vyráběla povlečení výhradně pro hotelový průmysl a další ho pronajímala. Dále vlastnil kancelářské budovy v Bostonu a New Yorku a pronajímal je mnoha lidem v obou městech. Vybuodoval docela slušné impérium a v průběhu let začala mít Paula na starosti všechny peněžní toky. Nešlo o každodenní účetnictví, ale každý měsíc se ze všech odvětví zasílaly podrobné výkazy, které zanalyzovala a dědečkovi stručně shrnula.

Když se teď rozhlédla kolem sebe, překvapilo ji, že tu Andrea ještě není. Takové události přece milovala. Moc ráda se baví s hosty a ochotně všem připomíná, že je Whitleyová a že v hotelu dělá provozní, takže to má všechno na povel.

S Paulou jednala odměřeně, jelikož pro ni byla jen obyčejný úředníček ze zázemí, kdežto ona stála milión stupínek nad ní. Na Paulu tituly nikdy moc dojem nedělaly a nikdy nestála o takový druh pozice, na jaké pracovala Andrea. Byla by všem příliš na očích, a navíc nikdy netoužila mít věci *na povel*. Byla ve své práci moc spokojená, takže nemohla pochopit, co má Andrea za problém.

Pak si ale uvědomila, že si Andrea nikdy nechtěla dát pokoj a do Pauly se navážela. Byly stejně staré a měly by být nejlepší kamarádky, ale místo toho ji Andrea občas tak trochu šikanovala. Z nějakého důvodu, kterému Paula nikdy moc nerozuměla, se Andrea pohybovala na ose od zábavné kamarádky po žárlivku, kterou trápila nějaká vymyšlená urážka. Postupem času to začalo být dost únavné a na střední škole už toho měla Paula akorát tak dost, takže se s Andreou vídala jen na velkých rodinných sešlostech, kde neměla šanci se jí vyhnout.

Paula ale musela uznat, že Andree byly agresivní sklony na pozici provozní dost k užítku. Paula si držela odstup, tedy až na pravidelné týdenní porady vedení, kde rozdávala finanční zprávy Andree, Nickovi a sestřence Hallie, která vedla oddělení prodeje. Porady vedl dědeček, Paula jen mlčela a poslouchala, když je Nick informoval o tom, jak si vede restaurace, Hallie jim referovala o nových schůzkách a akcích, které se v hotelu pořádaly, a Andrea poskytovala celkové shrnutí práce hlavní recepce a všeobecného provozu hotelu.

Paula na schůzky vedení chodila ráda, protože si mohla vyslechnout, jak to všichni vidí vlastní optikou. Sama k diskusi přispívala většinou jednostránkovou finanční rozvahou, které kromě dědečka a Hallie sotva někdo věnoval víc než pohled. Nicka nějaká čísla ani za mák nezajímala. Hallie moc ráda sledovala, jak se prodej promítá do základního rozpočtu, ale Andreu ty detailní tabulky, grafy a popisná finanční

zpráva, které Paula připravila, vůbec nezajímaly. Data ji, stejně jako Nicka, nudila.

Na druhou stranu ale Andreu bavilo jim všem vyprávět, co všechno se jí povedlo, a to i kdyby to měla být sebemenší maličkost. Paula ji poslouchala, ale za chvíli se přistihla, že jí při tom tlachání myšlenky utíkají jinam. Dědeček musel Andreu často přerušit, aby se mohli posunout dál. Teď, když o tom tak přemýšlela, si uvědomila, že Andreu vlastně neviděla od včerejšího dopoledne, kdy dědeček odjížděl přes noc do New Yorku do kanceláře. Že by si vzala volno? To jí ale nebylo podobné, protože jejich největší událost by si právě ona nikdy ujít nenechala.

„Schovala jsi mi nějaké kokosové krevetky?“ Ten známý, škádlivý hlas ji překvapil. Dědeček se k ní tiše přikradl, když ztracená v myšlenkách upíjela víno a dívala se z okna ven na oceán.

„Tak přece jsi dorazil!“ Přitáhla si ho k sobě, objala a políbila na tvář. „Dáš si něco k pití? Akorát jsem si chtěla jít pro další skleničku.“

Udělal grimasu. „Dobře víš, jak to nesnáším.“ Dědeček pil zřídkka, nikdy však víno, ale občas si něco dopřál. „Přece jen bych teď ale něčím nepohrdl. Dám si Kahlua Sombbrero, protože máme co oslavovat. Až to doneseš, někde si sedneme a popovídáme si.“

Vypadal nadšeně a Paula si říkala, co má asi za lubem, protože obvykle se mu na služebních cestách do New Yorku nic zvláštního nestávalo. Odešla do nápojového stanu, který byl na trávníku postaven zvlášť pro tuto příležitost, a objednala jim pití. Když se vrátila, našla dědečka, jak sedí u koktejlového stolečku, daleko od davu, a spokojeně jí nadívanou houbu, kolem které čeká ještě několik kokosových krevetek.

„Posaď se a dej si ještě krevetku, mám jich tu dost. Máš je přece moc ráda.“

Paula se natáhla pro krevetku a pak si asi deset minut povídali o jeho služební cestě do New Yorku. Nic zvláštního se na ní ale nestalo. Když to celé shrnul, zamával na číšníka, který držel ták s nakrájenými bagetkami, a vzal po jedné pro oba. Kousl si a pak ji překvapil novinkou.

„Včera, než jsem odjel do New Yorku, jsem propustil Andreu. To byl také ten důvod, proč jsem si přál, abys tady dneska byla.“

„Co se stalo?“ Tohle tedy vůbec nečekala. Vždyť Andrea tu pozici zastávala už devět let, takže všichni, a Andrea především, si mysleli, že už tam zůstane natrvalo.

„Je za tím spousta drobných potíží, které se ale postupně vyhrotily do problému, který nemá řešení, protože Andrea už jiná nebude.“ Pak jí vyprávěl o všech těch stížnostech, které se k němu za ta léta od zaměstnanců donesly, a o tom, jak jí dával další a další šance, aby se změnila a vedla si lépe.

„Bylo to s ní ale akorát mnohem horší a našemu podnikání to ubližovalo víc a víc. Včera dopoledne navíc podala výpověď Cassie, a to byla poslední kapka.“

„Cassie dala výpověď?“ Cassie pracovala v The Whitley dobrých dvacet let a všichni ji měli moc rádi. Začínala jako obsluha na baru, pak se vypracovala na vedoucí restaurace a následně na ředitelku cateringu. Dohlížela na všechna jednání, schůzky a ostatní akce, které se u nich pořádaly.

„Snažila se podat výpověď, ale nakonec jsem z ní vytáhl, že je to kvůli Andree. Už měla vyjednanou práci v Bostonu, protože v Nantucketu by si pohoršila, ale byla z té změny nešťastná. Říkala, že to, že se rozhodla odejít, bylo jedno z nejtěžších rozhodnutí, jaké kdy udělala, ale měla pocit, že nemá na výběr.“

„Tak kvůli Andree. To je hrůza,“ pronesla Paula.

„Spíš je to nepřipustné.“ Dědeček vypadal přísně, ale zároveň zklamaně. „Prosil jsem ji, aby si to ještě rozmyslela,

a slíbil jí, že už si s Andreou nebude muset lámat hlavu. Váhala, ale když jsem ji znovu ujistil, že už s Andreou nepřijde do styku, souhlasila, že zůstane.“

„V Nantucketu to má moc ráda a nedokážu si vůbec představit, že by se jí v Bostonu líbilo,“ řekla Paula.

„A u nás odvádí skvělou práci. Nechtěl jsem ji ztratit.“

„Jak to vzala Andrea?“

„Nic moc. Nechápe to. Nedokážeš si představit, kolikrát jsem jí už dal druhou šanci. Je to škoda, ale už se stalo. Nabídl jsem jí samozřejmě jinou práci, protože když chce, dokáže lidi okouzlit a tady v Nantucketu to má ráda. Nabídl jsem jí pozici hlavní recepční. Pokud se rozhodne to vzít, tak to báječně vyjde, protože Harry dal výpověď minulý týden. Vrací se domů do Wellesley, kde jeho matka už potřebuje pomoc, a navíc jeho manželce se tady ve městě nikdy moc nelíbilo. Sama by se odstěhovala už před lety.“

„Andrea to tedy vezme?“ I Paula měla za to, že by ta pozice mohla její sestřenici sednout, protože hlavní recepční je něco jako ambasador, neboť odpovídá na otázky ohledně ostrova a doporučuje, kam se vydat do restaurace nebo vyrazit na výlet. Hrál by jí to do karet, ale Paula si dokázala živě představit, že si to bude Andrea vykládat negativně.

„Nevím, ale doufám v to. Řekl jsem jí, že má moji podporu, ať se rozhodne jakkoli. Pokud by si přála odjet do Bostonu a dál pracovat v hotelovém managementu, poskytnu jí reference, ale zároveň jsem ji upozornil, že co se týče jejích silných a slabých stránek, budu upřímný. Snad jí dojde, že to tak pro ni bude nakonec mnohem lepší. Řekl jsem jí taky, že si nemyslím, že by měla dál vést lidi, ale moc se jí to nezamlouvalo.“

„To si umím představit. Co ale bude s tou pozicí provozní? Vybral jsi už na ni někoho, nebo budeme volat Elaine?“ Elaine Humphreyová dělá nábor pro hotelový průmysl a jejích

služeb čas od času využívali kvůli pozicím, které bylo obtížné obsadit z místních zdrojů. Elaine byla vždy schopná najít ty nejlepší kandidáty, kteří byli ochotni se do Nantucketu za prací přestěhovat.

Dědeček se na ni usmál a v očích mu šibalsky zajiskřilo.

„Už mě napadlo, kdo by se na to hodil. Rád bych totiž tu pozici nabídl tobě.“

Paula měla pocit, že se musela nejspíš přeslechnout. „Cože jsi to řekl?“

„Chci, aby ses stala naší novou provozní. Myslím, že jsi na to připravená víc, než si uvědomuješ.“

„Já? Vždyť se na to ale vůbec nehodím a nikdy jsem o takovou pozici neusilovala. Baví mě se v zázemí starat o finanční záležitosti.“

„To dobře vím, ale máš na mnohem víc. Na poradách si vždycky všechno vyslechneš a už jsi měla pár dobrých nápadů, které se nakonec osvědčily. Navíc jsi o dost přátelštější než tvoje sestřenka. Mezi lidmi jsi oblíbená a mám za to, že by pod tebou pracovali rádi.“

„Nikdy jsem ale v managementu nedělala,“ protestovala Paula dál. Důvěra, kterou v ni dědeček vkládal, jí lichotila, ale tohle bylo velmi vzdálené jejím zajetým kolejím.

„Ano, i na to už jsem myslel. V New Yorku jsem se sešel s jedním konzultantem, kterého mi doporučili. Jmenuje se David Connolly. Je odborníkem přes hotelový management a dohodli jsme se, že s tebou bude spolupracovat.“

„Spolupracovat?“ Co to vůbec znamená? Paula se cítila trochu jako Alenka v říši divů, která právě prošla zrcadlem a pod nohama se jí v tu chvíli otřásl celý svět.

„Je to skvělý chlap, a navíc má tady v Nantucketu i rodinu, takže zná místní. Bude se ti líbit.“

„Kdy má dorazit?“ Tohle na Paulin vkus probíhalo příliš rychle. Nepatřila mezi impulzivní typy a potřebovala si věci

před tím, než udělá nějaké rozhodnutí, a zvláště takhle zásadní, nejdřív promyslet a vstřebat.

„Od pondělí za týden. Potřebuje ještě dotáhnout do konce současného projektu.“

„Dobře. Dokdy ti mám dát vědět, jak jsem se rozhodla? Musím si to nejdřív promyslet. Možná bys měl na každý pád zkontaktovat Elaine.“

Dědeček ji zlehka poplácal po paži. „Vím, že je to pro tebe velký zvrat a možná se to zdá jako velké sousto, jsem si ale jistý, že by ses toho zhostila na jedničku. I tak jsem si ale říkal, že se na to asi budeš chtít vyspat. Dneska máme pátek, tak co kdyby sis vzala víkend na rozmyšlenou a v pondělí dopoledne si znovu promluvíme. Pokud bys tuhle práci kategoricky odmítla, potom se Elaine ozvu, ale jsem si jistý, že na to máš.“

„Děkuju. Lichotí mi, že ve mně vkládáš takovou důvěru. Nechtěla bych tě zklamat.“

Dědeček pozvedl skleničku a přitukl si s ní. „Nemyslím, že bys něčeho takového byla schopná. Tedy pokud to neodmítneš,“ zakřenil se. „Doufám, že budeme mít v pondělí co oslavovat.“

KAPITOLA DRUHÁ

Paula až do konce večere nezůstala. Poseděla s dědečkem, ale když se na stůl servíroval hlavní chod, měli se k odchodu. Dědeček byl unavený a Paula chtěla být co nejdřív doma, aby během víkendu dokázala zpracovat to, co se právě stalo.

Poté, co se s dědečkem rozloučila, se vydala pěšky domů. Bydlela v malém domku na kraji hotelového pozemku. Měli za to, že je pro hosty příliš vzdálený od hlavní budovy, aby byl jako hotelové ubytování ještě zajímavý. Především tam už nebyl výhled na oceán jako z hlavní budovy hotelu.

Z hotelu bylo vidět daleko, zvlášť z druhého patra. Ještě když byla všechna vnučata malá, dostalo každé z nich kus pozemku. Pozemek dal dědeček ve skutečnosti každému ze svých dětí a obecně se mělo za to, že jim a vnučatům nakonec připadne i samotný hotel a zbylý majetek. Občas se dědeček pokoušel si s ní promluvit o své poslední vůli, a dokonce i pohřbu, ale nechtěla o tom ani slyšet.

„Nechci vůbec myslet na to, že tady jednou nebudeš.“

„No, nemám v plánu to tady zabalit v dohledné době, ale rád si takové věci plánuji, abych měl jistotu, že se na nic nezapomene. Právě jsem tvému otci říkal, že si s mým pohřbem nebude muset dělat žádné starosti.“

„Jak to?“

„Stavil jsem se dnes v pohřební službě a za pohřeb jsem zaplatil, vybral jsem si hudbu a tak dále. Na pohřbu mi nikdo brečet nebude, protože tam nebudou hrát žádné smutné písně. Bude to jen o hezkých vzpomínkách.“

Vypadal náramně spokojený sám se sebou.

„Moc pěkně sis to zařídil, ale stejně s tebou odmítám probírat tvoji poslední vůli nebo něco podobného.“

Dědeček se rozesmál. „Byl jsem ve tvém věku úplně stejný. Až zestárneš jako já, taky pak budeš o takových věcech uvažovat víc. Jde mi jen o to, aby to proběhlo, jak má.“

„Určitě to dopadne dobře.“

Jak přicházela k domku, při té vzpomínce se usmála. Domek stál v ulici, kde bylo několik podobných, které patřily jejímu bratrovi, sestře a sestřenicím Andree a Hallie. Všichni od sebe bydleli, co by kamenem dohodil, a zároveň to do hotelu, ve kterém všichni pracovali, měli pohodlnou chůzí jen kousek. Většinou jim bydlet takhle blízko sebe a hotelu vyhovovalo, ale k naprosté spokojenosti to mělo přece jen trochu daleko. Andrea žila o dva domky dál, Lucy měla dům mezi nimi a Nick a Hallie přes ulici.

Teď se Paula obávala, jak Andrea zareaguje na dědečkovu rozhodnutí. Pokusila se představit si, že je na jejím místě a jak moc je rozzlobená a cítí se uraženě a zhrzeně. Paula si říkala, že něco z toho přetlaku nejspíš padne i na její hlavu. Uvažovala, že by, částečně kvůli tomu, to místo odmítla, ale také si byla moc dobře vědoma toho, že dědeček si o Andree udělal jasný obrázek, takže kdyby na to Paula nekývla, poprosil by stejně Elaine z náboru, aby našla někoho zvenčí. Andree by už další šanci nedával. O tom nebylo pochyb.

Jak Paula procházela dveřmi, cvakla vypínačem, rozsvítla a pokračovala do bílé kuchyně. Sama si ji tak navrhla. Nemohla se vynadávat na ty úzké, elegantní bílé skřínky, obklady

z obdélníkových lesklých bílých dlaždic a linku i kuchyňský ostrůvek s elegantní deskou z kararského mramoru. Nalila si sklenici studené vody a usmála se na smetanově zbarveného tloustnoucího kocoura Chestera, který právě nakráčel do pokoje, a když se zastavil u prázdné misky, střílel po ní významně pohledem.

„Promiň, neplánovala jsem se zdržet tak dlouho.“ Rychle mu naplnila misku masovou konzervou, na kterou se vrhl, jako by už několik dní nedostal nažrat. Věděla, že přehání, protože mu ve své nepřítomnosti nechávala k dispozici misku s granulemi, aby si mohl dát, kdykoli bude mít chuť.

V obývacím pokoji sebou plácla na pohovku, natáhla se po ovladači a pustila si televizi. Narazila na romantický film, který zrovna začínal. Sledovala ho ale jen napůl. Přemýšlela nad tím, jak se jí život zanedlouho změní. Stojí vlastně o to, aby se stočil právě tímto směrem? Má vůbec na vybranou? Bylo jasné, že kdyby to místo odmítla, dědeček by se v ní zklamal. Zároveň ale moc dobře věděla, že když teď před tím rozhodnutím stojí navzdory tomu, že o to místo nikdy nestála, po zbytek života by nepřestala mudrovat na tím, jaké by to asi bylo, kdyby to tenkrát byla vzala.

Chester si vyskočil k ní, několikrát se zatočil dokola a nakonec se jí uvelebil na klíně. Zatímco ho hladila, rozhodla se. To místo vezme. Nechce toho v budoucnu litovat.

* * *

„Vy jste věděli, že to chce dědeček udělat?“ zeptala se Paula rodiny, která se sešla u jejích rodičů v neděli na večeři. Ten den měli většinou všichni volno, a kdykoli to bylo jen trochu možné, scházeli se jako rodina u stolu, aby si řekli, co je nového. Matka vařila báječně a vždycky byla ráda, když k nim domů přišly všechny její děti.

Dnes uvařila dušené hovězí se šťouchanými bramborami a opečenou kořenovou zeleninou. Máma tohle jídlo podle receptu Iny Gartenové připravila už tolikrát, že to Paula podle vůně poznala hned, jakmile vstoupila do dveří. Teď ale odložila vidličku, rozhlédla se kolem stolu a čekala na odpověď. Všichni byli nezvykle zamlklí.

Nakonec promluvil Nick. „Co myslíš? To, že nechal Andreu jít? Nebo to, že ti nabídl pozici provozní?“

„Obojí, ale hlavně by mě zajímalo, jestli jste věděli, že se chystá mi dát takovou práci.“

„No, o tom, že by nechal Andreu jít, neřikal nic, ale je pravda, že se mě nedávno ptal, jestli si myslím, že bys měla o takovou práci zájem.“

„Zeptal se tě? A co jsi mu na to řekl?“

Nick se zakřenil. „Řekl jsem mu, že bys byla strachy bez sebe, ale že by ti to šlo nejspíš pěkně od ruky. Myslím, že bys to měla vzít.“

Oba rodiče přikývli. „I mně se o tom zmínil,“ promluvil otec. „A souhlasím s tvým bratrem, takže jsem mu řekl to samé.“

Matka se usmála. „A samozřejmě že mi pak o tom táta řekl. Moc ti to přeju, zlatíčko. Je to sice zodpovědná práce, ale myslím, že na to máš. Už jsi v hotelu vyzkoušela v podstatě všechno a máš výhodu v tom, že rozumíš obchodním aspektům víc než kdokoli jiný – až na dědečka samozřejmě.“

„Díky. Vůbec jsem si na tuhle pozici ale nemyslela. Nenařadilo mi se, že by toho Andrea mohla někdy nechat.“

„Nemyslím si, že by to někdy sama udělala,“ souhlasil s ní Nick. „Ale dědeček udělal dobře. Nikdo se mnou o tom přímo nemluvil, ale náhodou jsem mnohokrát za ty roky zaslechl, jak si na ni v kuchyni lidi mezi sebou stěžovali. S Andreou se nikdy dobře nespolečně pracovalo.“

„Tak co myslíš, zlatíčko? Teď, když se ti to rozleželo v hlavě, myslíš, že to povýšení přijmeš?“ zeptala se máma.

Paula přikývla. „Jak bych to mohla odmítnout? Vždyť je to neuvěřitelná příležitost. Jen jsem si to potřebovala srovnat v hlavě. S Andreou to ale bude chvíli divné, což mě mrzí.“

„To nemusí, protože to s tebou nemá nic společného,“ řekl jí na to otec. „Může si za to sama. Souhlasím s dědečkem, že pozice hlavní recepční je pro ni mnohem vhodnější. Snad to uvidí stejně a smíří se s tím. Možná to bude ze začátku trochu divné, ale na této pozici nebude mít nikoho pod sebou, takže přestane docházet jednou týdně na porady. V podstatě se ani moc nepotkáte.“

Paula si povzddechla. „To všechno zní dobře, ale myslím, že Andrea se jen tak nedá. Podle toho, jak ji znám, tak na mě bude neskutečně naštvaná. Nejspíš si bude myslet, že jsme to s dědečkem spískali spolu.“

„V tom by tě měla lépe znát,“ řekla máma.

„To by měla, ale nepřijde mi, že by se někdy obtěžovala mě pořádně poznat. Nikdy mě moc nemusela, ale proč, to vůbec netuším.“

„Andrea není špatná, jen si zažila své. Když byla mladší, neměla to lehké. Vždyť to sama víš,“ odvětila máma.

Myslela tím období, kdy Andrein otec na skoro pět let zmizel, takže během té doby se její matka musela otáčet jako každá jiná svobodná máma. V té době byla Andrea na nižším gymnáziu, bylo jí asi dvanáct nebo třináct. Dědeček jim chtěl pomoci, ale Andreina matka o žádné almužny nestála a místo toho trvala na tom, aby směla na recepci sloužit delší směny.

Když se ohlédla zpět, uvědomila si, že v té době začaly s Andreou potíže. Až po mnoha letech se Paula dozvěděla, že Andreina otce v té době ve skutečnosti zatkli, poslali na Cape Cod a odsoudili k pěti letům natvrdo za držení drog s úmyslem distribuce.

„Vždyť jo. Ale Hallie je miláček, a přitom si prošla tím samým.“

„Každý se s takovými věcmi vyrovnává po svém. A navíc jako nejstarší si byla Andrea ze všech dětí nejméně vědoma toho, co se ve skutečnosti děje. Tracy vyprávěla, že se s tím opravdu prala.“ Paulina teta Tracy byla matčina nejlepší kamarádka. Paula si často přála, aby si s Andreou byly podobně blízké, ale to se nikdy nestalo. Hallie pro ni byla na druhou stranu jako vlastní sestra.

„Je vtipné, jak může být jedna sestra úplně jiná než ta druhá,“ řekla Paula.

Matka se zasmála. „Je to tak. Stačí se podívat na tebe a Lucy. I vy jste jako den a noc.“

Paula letmo pohlédla na svou sestru, která si nedávno obarvila spodní část vlasů na tmavě fialovou, v nose nosila kroužek a na sobě měla lacláče pocákané barvou a batikované tričko. Paula vypadala na druhou stranu mnohem tradičtěji. Světle hnědé vlasy měla čerstvě ostříhané do hladkého mikáda a oblečená byla do jednoduchého světle růžového kašmírového svetříku a světle hnědých kalhot. Když ale Lucy pracovala na recepci hotelu, nosila vlasy vyčesané nahoru a kroužek z nosu si vyndávala.

Sice byla každá jiná, ale i přesto si byly blízké. Obě byly pohodářky a nic nehrotily. Z nich tří to byl Nick, kdo měl přebytek energie a byl nejméně do světa.

„Vsadím se, že se jí to nakonec rozleží v hlavě. Otec moc dobře ví, co dělá, a Andrea bude na nové pozici nakonec mnohem spokojenější. Pokud se tomu tedy otevře,“ dodal táta.

* * *

O několik mil jinde se odehrával jiný rozhovor.

„Věděla jsi o tom?“ zeptala se Andrea sestry. Byly s Hallie pozdě odpoledne u rodičů na návštěvě, ale nikdo nic nevařil. Jejich matka naservírovala misku cibulového dipu a mísu

vroubkovaných chipsů a všem třem nalila červené víno, zatímco čekaly, až se otec vrátí s pizzami. Andrea o tom, co se stalo, ještě s nikým nemluvila. Po schůzce s dědečkem byla v šoku, takže šla rovnou domů, kde pak po zbytek týdne trucovala a přemítala, jak se k tomu postavit.

Hallie vypadala, že jí ta otázka není příjemná. „Nevěděla jsem o ničem, ale zároveň nemůžu říct, že mě to překvapilo. Cassie se mi svěřila, že chce dát výpověď, a bylo mi jasné, že ji dědeček nebude chtít ztratit.“

To Andreu zabořelo. „Předpokládala jsi, že si bude chtít víc udržet ji než mě? Tak to dík.“

„Tak to vůbec nemyslím! Jen jsem vycítila, že se asi něco změní, ale nevěděla jsem, co a jak přesně. A tebe si chce taky udržet, jinak by ti nenabízel novou pozici. Když jsi tenkrát v létě na vysoké pracovala jako hlavní recepční, strašně tě to přece bavilo.“

„Jasně, bavilo. Ale jak jsi právě řekla, to bylo ještě na vysoké. Hallie, vždyť jsem se tak propadla. To musím sama uznat.“ Nejvíc ji na tom uráželo právě to, že dostala mnohem méně prestižní pozici.

Ale Hallie to tak neviděla. „V tom si myslím, že nemáš pravdu. Dědeček ti žádné peníze nesebral, ne?“

Andrea přikývla. „Nebo alespoň o tom nevím.“

„Takže ohledně toho tě žádné nepříjemné překvapení nečeká. Tím pádem hádám, že tuhle pozici považuje za stejně důležitou. Nakonec je to jako být velvyslancem hotelu. Na téhle pozici budeš hodně vidět a budeš mít společenské závazky. Mohlo by tě to opravdu bavit a nebudeš tak pod tlakem.“

Andrea se nad tím zamyslela. Tahle pozice má své výhody, v tom má Hallie pravdu. Andree ale přišlo potupné, že všichni brzy zjistí, že už není provozní. Budou o ní mít zaměstnanci tím pádem horší mínění?

„Za tím vším je Paula, protože našeptává dědečkovi do ucha. Má ji nejradši,“ řekla Andrea zahořkle.

„Opravdu se mi to nezdá moc spravedlivé,“ souhlasila s ní matka.

Ale Hallie o tom nechtěla ani slyšet. „Paula s tím nemá nic společného. Vždyť tu nabídku ještě ani nepřijala. Byla z toho v šoku stejně jako ty. Nikdy po tvé pozici netoužila, Andreo.“

„No, tak teď jí bude mít. Jestli je to pravda, tak je to ještě horší.“

„Jen říkám, aby sis nevylévala zlost na ní. Za nic z toho nemůže. Dědeček rozhodl sám, co bude nejlepší.“

„To se mi nezdá.“

„Už ses rozhodla, co uděláš?“ zeptala se jí matka.

Andrea si povzddechla. „Moc na vybranou nemám, že? Říkala jsem si, že bych dědečka požádala o několik týdnů volna, než tam začnu. Harry dal výpověď teprve před týdnem, takže ještě zbývají tři týdny, kdy si můžu vzít volno a začít rozesílat životopisy. Tu práci znám, takže se zaučovat nemusím.“

Matka se zachmuřila. „Takže si budeš hledat jinou práci v managementu? Tady v Nantucketu nebo se poohlédneš i mimo ostrov?“

„Nemyslím si, že by toho tady v Nantucketu bylo hodně na výběr, a navíc všichni místní ví, že jsem z hotelu The Whitley. I kdyby se něco našlo, nemuselo by to dělat dobrotu. Nejspíš se budu muset zaměřit na Boston, nebo dokonce New York.“

„Myslím, že bys té nové pozici měla nejdřív dát skutečně šanci. Co když to bude to pravé ořechové?“ zeptala se jí sestra.

„Nic nevyklučuji. Ale tady si chci nechat otevřená vrátka.“

KAPITOLA TŘETÍ

„Ty se ale máš, že tě posílají do Nantucketu. Vždycky dostáváš ty nejlepší případy. Nepotřebuješ náhodou asistentku? Akorát mám pauzu, takže jsem k dispozici.“

David Connolly vzhlédl od obrazovky počítače, ke které byl dosud přilepený, a zrak mu spočinul na Bethany, jedné z juniorních konzultantek, která stála před ním a v ruce držela šanon. Všiml si, že ho jen škádlí, ale také moc dobře věděl, že se jí dost líbí a hned by skočila po příležitosti stát se součástí jeho pracovní skupiny. Až na to, že mu na tenhle případ žádnou pracovní skupinu nedali. Jede tam sám a nejspíš si při tom stejně nic neužije – i když byl rád, že se taková příležitost naskytla, protože jinak by si musel kvůli tomu, že se staví doma v Nantucketu, vzít dovolenou.

„Bohužel na to nebude čas,“ odpověděl s úsměvem. Bethany je dobrá holka a talentovaná konzultantka, ale nedávno jí bylo teprve dvacet tři a jemu je třicet šest a dává přednost ženám svého věku. Tedy když už randí. To je jedna z nevýhod práce konzultanta. Je obtížné si udržet vztah, když člověk cestuje tak moc jako on.

„Co se dá dělat. Tady máš ta data, která jsi chtěl. Michelle mě poprosila, abych ti to dala.“ Podala mu šanon a odešla.

Jedním pohybem jej otevřel a rychle se podíval dovnitř. Michelle pracuje v newyorské kanceláři jako jeho sekretářka. Vytiskla mu hromádku článků, které si na internetu našel, stejně jako dokumenty a e-maily, které mu předtím poslal Alvin Whitley.

Když byl Alvin ve městě, měli spolu moc zajímavou schůzku a načasování k tomu, oč David usiloval, vyšlo dokonale. David ihned souhlasil a na další dva měsíce si zmrazil kalendář, což byla doba, po kterou se s Alvinem dohodli, že The Whitley poskytne poradenské služby a pomůže Alvinově vnučce v práci. David se ale Alvina na jeho rozhodnutí pořádně vyptal.

V první řadě nedávalo žádný smysl povýšit někoho z kancelářské pozice – obzvlášť někoho, kdo vyjádřil touhu na své pozici zůstat. Ale Alvin si to nedal vymluvit. Navíc souhlasil, že po uplynutí smluvených dvou měsíců bude Davidovo doporučení respektovat. Pokud David dospěje k názoru, že se Paula na takovou pozici nehodí, bez okolků Alvinovi navrhne, aby se vydal jiným směrem. S Alvinem to ale ani nehnulo.

„Paulu ještě neznáš. Toho se fakt nebojím.“

* * *

V sobotu David odletěl domů do Nantucketu. Alvin po něm chtěl, aby začal hned následující úterý. Na letišti na něj čekal otec. Moc rád ho zase viděl, ale vypadal ztrhaně.

„Je ti něco, tati?“

Otec se na něj usmál. „Teď, když už jsi tady, je mi fajn. Tenhle týden byl náročný. Matce se posledních pár dní moc dobře nevedlo. Když se ale dozvěděla, že přijedeš, udělalo se jí lépe.“

„Nechtěla přijet s tebou?“ Jeho rodiče ho totiž jezdili vyzvedávat skoro vždycky spolu. Bylo mu to jedno, ale zároveň měl obavy, že se děje něco vážnějšího, než mu táta říká.

Otec zaváhal a pak odpověděl: „Nejspíš by byla moc ráda přijela, ale pro mě bylo jednodušší prostě vyrazit a... abych byl k tobě upřímný, potřeboval jsem si taky na chvilku odpočinout.“

„Aha, dobře. Jak jí tedy je?“

„Sám brzy uvidíš.“ Povzdechl si. „Má se dobře. Těší se na tebe a je nadšená, že se chvíli zdržíš.“

O čtvrt hodiny později dorazili k prostornému domu o čtyřech ložnicích s výhledem na vzdálené moře. Rodiče tady žili od nepaměti. David se tu narodil a v Nantucketu absolvoval státní školy. Snažil se si Paulu vybavit, ale moc dobře si ji nepamatoval. V době, kdy už chodil do maturitního ročníku, ona teprve začínala studovat, takže i když na střední moc lidí nestudovalo, byla o hodně mladší, a tím pádem neměli společné přátele.

Otec vjel do garáže, David si vyndal kufr a následoval tátu do domu. Překvapilo ho, že máma nečeká u dveří, aby je přivítala. Zaslechl zvuk televize a vešel do obývacího pokoje. Tam ji našel, jak sedí ve svém křesle a dívá se na komediální seriál. Když je uviděla, vstala.

„Davide! Moc ráda tě zase vidím! Jakou jsi měl cestu?“ Vypadala a mluvila naprosto normálně. Ulevilo se mu, když uviděl tu známou, přátelskou tvář. Přitáhl si ji k sobě, objal ji a políbil na přivítanou.

„Mami, vypadáš báječně!“

„Ach, díky. Ale myslím, že vypadám stejně jako jindy. Máš hlad?“

„Něco bych snědl.“ Od oběda totiž neměl nic jiného než banán a teď už bylo skoro osm.

„Něco ti připravím. K večeři jsme měli pečené kuře se šťouchanými bramborami. To máš přece moc rád.“

„To tedy mám.“ Následoval mámu do kuchyně, kde mu rychle nandala jídlo na talíř a strčila ho na dvě minuty do

mikrovlňky. Když cinkl zvonek, otevřela dvířka od trouby, ale byla zmatená, protože v ní nic nebylo.

„Podívej se do mikrovlňky, drahá,“ pobídl ji otec.

Podívala se tam a vytáhla talíř. „To jsem ale hlupačka! Tady máš.“ Položila talíř před Davida, který jedl, zatímco si s rodiči povídali. Až na ten zmatek s troubou vypadala máma opravdu moc dobře, mnohem lépe, než čekal.

* * *

Druhý den ráno se vzbudil okolo osmé, odpočatý a hladový. Venku bylo krásně a přivezl si s sebou boty na běhání. Zaběhnout si dolů k pláži a zpátky po lehké snídani mu připadalo jako dobrý nápad. Oblékl se a sešel do kuchyně, kde u kuchyňského ostrůvku našel sedět mámu, která četla noviny a pila kávu. S úsměvem k němu vzhlédla. „Ahoj, miláčku. Jestli chceš, kafe už je hotové. Můžu ti udělat omeletu – jako obvykle s rajčaty a cibulkou?“

David se usmál. To byla tátova oblíbená snídaně. „Ne, díky. Asi si dám rychle miskou ovesné kaše a kafe a pak si půjdu zaběhat.“

„Vždyť ty ale s tím svým kolenem běhat nemůžeš! Víš přece, že ti doktor říkal, že bys od té operace něco takového neměl dělat?“

David na matku zmateně zíral. On měl kolena v pořádku, ale byl to jeho táta, komu před deseti lety obě kolena operovali. Co má dělat? Má matku opravit? Než ale stačil něco říct, do kuchyně vstoupil otec a viděl, jak se David tváří. Podíval se na matku: „Jak se dnes ráno všichni máte?“

Matce na chvíli přeběhl po tváři bolestný výraz, ale pak se usmála a rychle pohlédla na Davida. „Vypadá to, že jsi v běžekém. Skvělý nápad. Dneska bude venku asi krásně.“